

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **M. N.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016 sp. zn. DSH/2726/2016/Zez, č.j. MSK 11049/2016, **o dopravním přestupku**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28.7.2016 sp. zn. DSH/2726/2016/Zez, č.j. MSK 11049/2016 žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy částečně zrušil a také zároveň částečně změnil rozhodnutí Magistrátu města

Havířova, odboru vnitra a živnostenského úřadu č.j. MMH/71778/2015-17 ze dne 23.11.2015 tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části I.I. výroku zrušil a řízení v této části zastavil. Dále žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že sankce pokuty ve výši 2 500 Kč se mění na 2 000 Kč, celková částka pokuty a nákladů řízení ve výši 3 500 Kč se mění na 3 000 Kč a ve zbytku žalovaný toto rozhodnutí potvrdil. Uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje tyto výroky o vině:

- I. Žalobce je vinen tím, že dne 13.8.2015 kolem 12:15 hod. v obci Havířov části Město na ul. Dlouhá třída poblíž čp.115 řídil motorové vozidlo zn. BMW, RZ X,

I.I.) a měl rozsvícena přední světla do mlhy, ačkoliv nebyla mlha, hustý déšť ani husté sněžení, čímž porušil § 32 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tak spáchal z nedbalosti naplněním skutkové podstaty přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu;

I.II.) a nebyl připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a tak spáchal úmyslně naplněním skutkové podstaty přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

- II. Žalobce je vinen tím, že dne 11.8.2015 v době kolem 13:40 hod. v obci Havířov části Město, ul. Dlouhá třída, poblíž křižovatky s ul. Majakovského řídil motorové vozidlo zn. BMW, RZ X, a neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz, čímž porušil § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, a tak spáchal z nedbalosti naplněním skutkové podstaty přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Za shora uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo žalovaným aprobováno, je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť provedené dokazování a odůvodnění poskytnuté správními orgány v jejich rozhodnutích nepodporuje závěr o úmyslu žalobce dopustit se přestupku, jenž je mu kladen za vinu. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že ač zákon o přestupcích rozlišuje úmysl na přímý a nepřímý, správní orgán toto rozlišování zákona ve svém rozhodnutí nerefletoval, čímž dle názoru žalobce nedostal požadavkům § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci v potřebném rozsahu. Dále výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označený jako II uvádí, že se měl žalobce dopustit přestupku spočívajícího v tom, že „neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz“ z nedbalosti. Zjištění konkrétní míry zavinění pak má vliv zejména na výši uložené sankce, když v rámci její výměry má správní orgán povinnost přihlížet mj. k míře zavinění. Pokud správní orgán nezjistil míru zavinění v podrobnostech, které vyžaduje zákon, nemohl ani zákonně vyměřit sankci, neboť při výměře sankce vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce dále namítal, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih. Záznam

stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „*bodovaného*“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, která je za přestupek ukládána. Žalobce dále uvedl, že žalovaný zasáhl do jeho práv, když změnili výrok o sankci tak, že „*sankce pokuty ve výši 2.500 Kč se mění na 2.000 Kč.*“ Žalobce má za to, že změna výše sankce je taková změna, kterou žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nemůže sám opravit, neboť by účastníku, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti se proti této změně výroku odvolat. Žalobce již před správním orgánem prvního stupně uváděl, že připoután byl, ovšem z důvodu zranění na levém rameni vedl bezpečnostní pás pod levým ramenem. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhoval důkaz vyšetřovacím pokusem, kdy by policisté měli z určité vzdálenosti rozpoznat, zda je obviněný připoután či nikoli. Žalovaný k tomuto uvedl, že „*ve shodě s magistrátem tomuto tvrzení nevěří.*“ Jako důvod k neuvěření žalobcova tvrzení uvedl žalovaný absenci vyjádření na místě, kdy by dle jeho názoru bylo nelogické, aby obviněný tuto skutečnost neuvedl již před policisty na místě údajného spáchání přestupku. Právo vyjádřit se k projednávanému přestupku na místě silniční kontroly však nelze zaměňovat za povinnost a z jeho absence dovozovat, že jakékoliv pozdější tvrzení obviněného je *a priori* nevěrohodné. Žalobce uvedené skutečnosti uplatnil v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí, kdy současně navrhl k prokázání svého tvrzení důkazy (které nebyly správním orgánem nezákonně provedeny), tedy dle svého názoru zcela včasné. Žalobce uvedl, že úvaha žalovaného ohledně možnosti svědků rozpoznat, zda žalobce byl připoután pod ramenem, není natolik přesvědčivá, aby mohla sama o sobě odstranit veškeré pochybnosti, neboť spor o této skutečnosti (schopnosti policistů takový způsob poutání rozpoznat) zůstal na úrovni tvrzení proti tvrzení – žalobce tvrdil, že policisté tuto schopnost nemají, a žalovaný tvrdil, že ano. Žalovaný uvedl, že by byl navržený důkaz v daném případě nadbytečný, neboť i v případě, že by se prokázala pravdivost uvedeného tvrzení, by se žalobce dopouštěl přestupku pro porušení povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Žalovaný uvedl, že i v případě, že „*i kdyby obviněný byl připoután tak, jak je zobrazeno na fotografiích v odvolání a na videozáznamu – k čemuž se sám doznal – pak toto jednání je třeba posoudit tak, že nebyl (řádně) připoután, jak správně uvedl magistrát.*“ Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona stanoví, že „*Řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*“ Zákon tedy neříká nic o tom, zda žalobce musí být „řádně“ připoután bezpečnostním pásem, zakládá řidiči pouze povinnost „*být za jízdy připoután.*“ Je též nutno uvést, že žalovaný neměl pro své tvrzení (ohledně špatného poutání) dostatečnou oporu, tedy ani tvrzení o nadbytečnosti navrženého důkazu vyšetřovacím pokusem nelze považovat za uspokojivé. Žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl, že byl zasahujícími policisty vyzván „*k předložení všech dokladů potřebných k řízení*“ vozidla, nebyl však výslovně vyzván k předložení řidičského průkazu. Formulace slov výzvy k předložení potřebných dokladů zůstala v řízení před správním orgánem prvního stupně nesporná, správní orgán prvního stupně pouze uvedl, že dle § 6 odst. 8 písm. a) silničního zákona je dokladem potřebným k řízení vozidla i řidičský průkaz, je tedy nepochybné, že pokud svědci žádali předložení všech dokladů potřebných k řízení vozidla, žádali i řidičský průkaz. Žalobce v

odvolání uvedl, že mu žádným předpisem není uložena povinnost znát doslovnou dikci zákona a není tedy povinen vědět, jaké všechny doklady se skrývají za pojmem „*doklady potřebné k řízení*.“ Žalovaný se dále vyjadřoval k videozáznamu, který strážníci pořídili ze silniční kontroly ze dne 11. 8. 2015. Žalobce je přesvědčen, že tento videozáznam je nepřipustné užít jako důkaz v současném řízení o přestupku. I v případě, že by byl videozáznam jako důkaz přípustný, nelze z něho usuzovat, zda žalobce u sebe řidičský průkaz skutečně měl či nikoli. Žalobce dále namítal, že výměra sankce je nezákonná a nepřezkoumatelná. Odůvodnění sankce totiž nelze považovat za souladné s požadavky ustanovení § 12 přestupkového zákona. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen v rámci správního uvážení přihlídnout při stanovování druhu a výměry sankce. Žalobce namítal, že i samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze nijak dovodit, jak správní orgány usoudily, že právě uložená sankce je adekvátní sankcí. Dle názoru žalobce by měl správní orgán v případě, že ukládá sankci nikoliv na samé spodní hranici zákonné sazby, zvláště zdůvodnit, proč nepostačovalo uložení nižší sankce.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 15.12.2016 uvedl, že žalobní námitky shledává zcela nedůvodnými a zčásti zcela absurdními, místy i za hranicí absurdity. Žalovaný odkázal na podrobná odůvodnění obou správních rozhodnutí.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2016 sp. zn. DSH/2726/2016/Zez, č.j. MSK 11049/2016, z připojeného správního spisu Magistrátu města Havířov, odboru vnitra a živnostenského úřadu, z připojeného spisu žalovaného sp. zn. DSH/2726/2016/Zez a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s.ř.s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně a žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku sepsaného Policií ČR, že dne 13.8.2015 ve 12:15 hodin v Havířově na ul. Dlouhá třída u domu č. 115 řídil žalobce osobní motorové vozidlo BMW, RZ X, přičemž neměl zapnutý bezpečnostní pás a dále v nesnížené viditelnosti měl zapnuta přední světla do mlhy. Totožnost žalobce ověřili policisté podle občanského a řidičského průkazu. Oznámení přestupku neobsahuje vysvětlení žalobce ani jeho podpis;
- z oznámení přestupku ze dne 13.8.2015 sepsaného nstržm. J. B. pod č.j. KRPT-175909-2/PŘ-2015-070312, že obsahuje tytéž přestupky, jak je uvedeno výše;
- z úředního záznamu ze dne 13.8.2015 sepsaného pprap. M. S., že se žalobce doznal, že se dopustil výše uvedených přestupků a souhlasil, aby věc byla na místě řešena v blokovém řízení pokutou ve výši 500 Kč. Následně si to rozmyslel s tím, že mu zbývají poslední čtyři body, a tudíž chtěl, aby věc byla oznámena Magistrátu města Havířova;

- z oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 15.8.2015, že dne 11.8.2015 došlo k zastavení žalobcova motorového vozidla BMW červené barvy, RZ X, na ul. Dlouhá třída 36, Havířov-Podlesí. Zasahující policisté vyzvali žalobce k předložení potřebných dokladů k řízení motorového vozidla. Hlídkou byla provedena lustrace přes centrální registr řidičů, kde žalobci nebyl nalezen žádný platný řidičský průkaz a následně byla provedena lustrace přes OO PČR 1, ul. Svatopluka Čecha, Havířov-Město, kdy dozorčí OO PČR 1 sdělil, že žalobci již zákaz řízení motorových vozidel skončil, ale doposud si řidičský průkaz nevyzvedl. K tomuto oznámení je přiložen videozáznam na CD, který zachycuje výše popsany přestupek;
- z oznámení a předvolání ze dne 24.8.2015 vydaného Magistrátem města Havířov, že tento správní orgán zahájil řízení ve věci přestupků žalobce a předvolal ho k ústnímu jednání na den 22.9.2015 v 10:00 hodin. Toto oznámení si žalobce osobně převzal dne 26.8.2015. K tomuto jednání správní orgán I. stupně předvolal zasahující policisty - svědky pprap. M. S. a nstržm. J. B.;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 22.9.2015, že se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil žalobce, který se ani náležitě neomluvil. V rámci tohoto jednání došlo k rozšíření obvinění o přestupek žalobce ze dne 11.8.2015. K tomuto ústnímu jednání se dostavil Z. S., který předložil kopii plné moci jemu udělenou žalobcem pro zastupování v celém řízení sp. zn. 2455/P/71778/2015/Pb. Správní orgán – oprávněná úřední osoba tuto kopii plné moci převzala a Z. S. sdělila, že je nutné k prokázání plné moci doložit její originál, neboť se žalobce k ústnímu jednání nedostavil a kopie plné moci je v části podpisu přepisovaná a neodpovídá podpisu žalobce na doručence. Při tomto jednání správní orgán I. stupně vyslechl svědky pprap. M. S. a nstržm. J.B. Nstržm. J. B. uvedl, že vykonával s kolegou dohled nad bezpečností silničního provozu a všiml si, jak přijíždí vozidlo zn. BMW červené barvy, které mělo v činnosti přední světla do mlhy, ačkoliv k tomuto nebyly dány povětrnostní podmínky, tedy nebyla mlha, hustý déšť ani husté sněžení. Rozhodli se s kolegou řidiče zastavit a zkontrolovat a řešit tento přestupek, když řidič přijížděl k stanovišti hlídky, velmi zřetelně viděl, že řidič nemá zapnutý bezpečnostní pás. Toto bylo dobře viditelné, neboť oblečení řidiče nebylo takové barvy, aby bezpečnostní pás splýval. Taký zřetelně viděl, že bezpečnostní pás visel podél sloupku. Řidič byl ztotožněn jako M. N. Pprap. M. S. uvedl, že vykonával s kolegou dohled nad bezpečností silničního provozu a všiml si, jak přijíždí vozidlo zn. BMW červené barvy, které mělo v činnosti přední světla. Když řidič přijížděl k stanovišti hlídky, všiml si a to velmi zřetelně, že bezpečnostní pás visí podél sloupku a tedy, že řidič není připoutaný bezpečnostním pásem;
- z usnesení o určení lhůty k odstranění vady podání ze dne 23.9.2015, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby odstranil vady podání – předložil originál plné moci udělené Z. S., neboť správnímu orgánu I. stupně byla předložena kopie plné moci, na které je viditelně přepisovaný podpis;

- dne 1.10.2015 byl správnímu orgánu doručen originál plné moci, kterou žalobce zmocnil Z. S. k zastupování v celém řízení sp. zn. 2455/P/71778/2015/Pb;
- z předvolání ze dne 7.10.2015, že správní orgán I. stupně rozšíření obvinění o výše uvedený přestupek žalobci oznámil v tomto předvolání k ústnímu jednání na den 3.11.2015 v 9.00 hodin. Toto předvolání si žalobce osobně převzal dne 14.10.2015. O tomto jednání byl vyrozuměn i zmocněnec žalobce a dále k tomuto jednání správní orgán I. stupně předvolal svědky str. D. G. a insp. D. W.;
- z přípisu, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 30.10.2015, že se zmocněnec omlouval z ústního jednání konaného dne 3.11.2015, a že se vyjádřil k přestupkům žalobce ze dne 11.8.2015 a 13.8.2015;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 3.11.2015, že se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Správní orgán I. stupně neuznal omluvu zmocněnce, jelikož nebyla učiněna včas. Při tomto jednání správní orgán I. stupně vyslechl svědky str. D. G. a insp. D. W., oba svědci shodně uvedli, že po zastavení vozidla žalobce, přistoupili k vozidlu a vyzvali žalobce k předložení všech dokladů potřebných k řízení motorového vozidla a dále k předložení občanského průkazu. Totožnost žalobce byla zjištěna z občanského průkazu;
- z vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 3.11.2015, že žalobce a jeho zmocněnec byli vyrozuměni o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit s k nim;
- z přípisu zmocněnce, který byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 19.11.2015, že zmocněnec zrušuje plnou moc udělenou mu žalobcem ve věci MMH/71778/2015;
- dne 23.11.2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupcích žalobce;

Součástí správního spisu je plná moc ze dne 30.11.2015, kterou žalobce udělil K. C. pro zastupování ve správním řízení sp. zn. 2455/P/71778/2015/Pb, dále blanketní odvolání zmocněnkyně žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 15.12.2015, jímž byla zmocněnkyni žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění blanketního odvolání a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 15.12.2015, jímž byla zmocněnkyni žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k odstranění vady podání – předložení originálu plné moci udělené K. C. Zmocněnkyně žalobce toto blanketní odvolání doplnila, přiložila k němu i videozáznam na CD a také předložila originál plné moci ze dne 30.11.2015. Poté byla věc předložena žalovanému, o kterém jak shora uvedeno, rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého soud přezkoumal napadené

rozhodnutí v mezích žalobních bodů. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:

- žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo žalovaným aprobevováno, je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť provedené dokazování a odůvodnění poskytnuté správními orgány v jejich rozhodnutích nepodporuje závěr o úmyslu žalobce dopustit se přestupku, jenž je mu kladen za vinu. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že ač zákon o přestupcích rozlišuje úmysl na přímý a nepřímý, správní orgán toto rozlišování zákona ve svém rozhodnutí nereflektoval. Pokud správní orgán nezjistil míru v zavinění v podrobnostech, které vyžaduje zákon, nemohl ani zákonně vyměřit sankci, neboť při výměře sankce vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)*. Podle § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Není tudíž povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi přímým a nepřímým úmyslem a vědomou a nevědomou nedbalostí, jak se domnívá žalobce. Správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval konkrétní mírou zavinění, kterou rozvedl a popsal, tudíž dostatečně posoudil jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 22.2.2017, č.j. 6 As 303/2016-37);
- žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih. Právní předpisy nezakládají povinnost správnímu orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu byl obsažen bodový postih řidiče, neboť bodový postih se realizuje záznamem bodů v registru řidičů, který provede obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo toto rozhodnutí doručeno [podle § 123b odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích];
- žalobce namítal, že žalovaný zasáhl do jeho práv, když změnili výrok o sankci tak, že *„sankce pokuty ve výši 2.500 Kč se mění na 2.000 Kč.“* Žalobce má za to, že změna výše sankce je taková změna, kterou žalovaný podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nemůže sám opravit, neboť by účastníku, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti se proti této změně výroku odvolat. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že žalobce nemohl být v důsledku napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech tím, že žalovaný změnil výrok o sankci tak, že *„sankce pokuty ve výši 2.500 Kč se mění na 2.000 Kč“*, ba naopak toto snížení sankce je logicky ve prospěch žalobce. Žalovaný postupoval v souladu s § 90 odst. 1 písm. c)

správního řádu, neboť touto změnou výroku nehrozila žalobci újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se;

- žalobce namítal již před správním orgánem prvního stupně k použití bezpečnostního pásu, že připoután byl, ovšem z důvodu zranění na levém rameni vedl bezpečnostní pás pod levým ramenem. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhoval důkaz vyšetřovacím pokusem, kdy by policisté měli z určité vzdálenosti rozpoznat, zda je obviněný připoután či nikoli. Právo vyjádřit se k projednávanému přestupku na místě silniční kontroly však nelze zaměňovat za povinnost, a z jeho absence dovozovat, že jakékoliv pozdější tvrzení obviněného je *a priori* nevěrohodné. Žalobce uvedené skutečnosti uplatnil v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí, kdy současně navrhl k prokázání svého tvrzení důkazy (které nebyly správním orgánem nezákonně provedeny), tedy dle svého názoru zcela včasně. Žalobce uvedl, že úvaha žalovaného ohledně možnosti svědků rozpoznat, zda žalobce byl připoután pod ramenem, není natolik přesvědčivá, aby mohla sama o sobě odstranit veškeré pochybnosti, neboť spor o této skutečnosti (schopnosti policistů takový způsob poutání rozpoznat) zůstal na úrovni tvrzení proti tvrzení – žalobce tvrdil, že policisté tuto schopnost nemají, a žalovaný tvrdil, že ano. Prvoinstanční správní orgán se věcí podrobným způsobem zabýval, jak je zřejmé z jeho odůvodnění (viz rozhodnutí Magistrátu města Havířova, č.j. MMH/71778/2015-17 ze dne 23.2015), přičemž ke stejným závěrům dospěl i žalovaný. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Krajský soud proto dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno. Oznámení přestupku ze dne 13.8.2015, úřední záznam ze dne 13.8.2015 a důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů pprap. M. S. a nstržm. J. B. byly za daného stavu dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Oba zasahující policisté shodně uvedli, že když řidič přijížděl k stanovišti hlídky, neměl zapnutý bezpečnostní pás. Toto pozorovali z bezprostřední blízkosti, tudíž je velice nepravděpodobné, že by se ve svém pozorování policisté mýlili (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2014, č.j. 10 As 108/2014-25). Dále z výpovědi policistů vyplývá, že žalobce s přestupky souhlasil a chtěl je řešit v blokovém řízení, což si rozmyslel až poté, když zjistil, že se za přestupek odebírají body. Krajský soud tvrzení žalobce, že byl připoután bezpečnostním pásem pod levým ramenem, což dokládal fotografiemi a videozáznam na CD, považuje za účelné a nevěrohodné. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného ohledně případného vyšetřovacího pokusu či rekonstrukce, že tyto důkazy nebyly nezbytné pro zjištění skutkového stavu. Skutečnost, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, byla v důkazním řízení nezvratně prokázána.
- žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl, že byl zasahujícími policisty vyzván „*k předložení všech dokladů potřebných k řízení*“ vozidla, nebyl však výslovně vyzván k předložení řidičského průkazu. Žalobce v odvolání uvedl, že mu žádným předpisem není uložena povinnost znát doslovnou dikci zákona a není tedy povinen vědět, jaké všechny doklady se skrývají za pojmem „*doklady potřebné k řízení*.“ Žalovaný se dále vyjadřoval k videozáznamu, který strážníci pořídili ze silniční kontroly ze dne 11. 8. 2015.

Žalobce je přesvědčen, že tento videozáznam je nepřípustné užít jako důkaz v současném řízení o přestupku. I v případě, že by byl videozáznam jako důkaz přípustný, nelze z něho usuzovat, zda žalobce u sebe řidičský průkaz skutečně měl či nikoli. I tato žalobní námitka je zcela nedůvodná. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného a správního orgánu I. stupně, kteří se věcí podrobně zabývali. Z výpovědi zasahujících policistů vyplývá, že byl žalobce vyzván k předložení všech dokladů potřebných k řízení vozidla, a jelikož je žalobce držitel řidičského průkazu, musí vědět, jaké doklady má mít u sebe při řízení vozidla. Z videozáznamu ze dne 11.8.2015 je zřejmé, že žalobce moc dobře věděl, že zasahující policisté po něm chtějí řidičský průkaz, který ovšem neměl u sebe. Podle § 51 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Správní řád neomezuje taxativním výčtem seznam důkazních prostředků. Jako důkazní prostředek může sloužit cokoli (i videozáznam), pokud jde o důkaz získaný legálním způsobem. Žalovaný se na pořízený videozáznam obrací jen podpůrně, především z důvodu, že policisté se v něm konkrétně zabývají řidičským průkazem žalobce, a tento videozáznam je jen jedním z faktů a důkazů, který spolu s dalšími (oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 15.8.2015, výslech zasahujících policistů) dokládá to, že žalobce při řízení vozidla u sebe neměl řidičský průkaz. Odkaz žalobce na závěr Nejvyššího soudu USA je zcela irelevantní, neboť krajský soud není vázán názorem Nejvyššího soudu USA, navíc by si měl být zástupce žalobce vědom toho, že je rozdíl mezi kontinentálním právním systémem a angloamerickým právním systémem, neboť má právní vzdělání.

- žalobce dále namítal, že výměra sankce je nezákonná a nepřezkoumatelná. Odůvodnění sankce totiž nelze považovat za souladné s požadavky ustanovení § 12 přestupkového zákona. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen v rámci správního uvážení přihlídnout při stanovování druhu a výměry sankce. Žalobce namítal, že samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, neboť z ní nelze nijak dovodit, jak správní orgány usoudily, že právě uložená sankce je adekvátní sankcí. Dle názoru žalobce by měl správní orgán v případě, že ukládá sankci nikoliv na samé spodní hranici zákonné sazby, zvláště zdůvodnit, proč nepostačovalo uložení nižší sankce. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že se správní orgán I. stupně zabýval všemi kritérii pro sankci podle ust. § 12 zákona o přestupcích, s nimiž souhlasil i žalovaný. Správní orgány se těmito všemi hledisky komplexně a ve vzájemné souvislosti zabývaly a srozumitelně a jednoznačně formulovaly konkrétní kritéria, z nichž při ukládání sankce vycházely, tudíž je výměra sankce přezkoumatelná a zákonná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžoval sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 18. dubna 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce